

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΦΥΛΑΚΗ ΑΡΙΘ. 13

Του ΡΟΛΑΝ ΝΤΡΕΪΦΟΥΣ

Με μεγάλη ανυπομονησία περίμενε ο Μάριος τον αδελφό του. Έφτά ολοκληρωμένους μήνες είχε περάσει σε ζεινή τήν όγρη και σποτεινή φυλακή, περιμένοντας νάρθει ή μέρα νά τον διαβάσουν γιάένα έγκλημα που δέν τον είχε διαπράξει. Είναι αδύνατο νά περιγραφεί τό μαρτύριό του καί' όλο τό χρονικό αυτό διάστημα. Καί ζεινό που τόν περάζε περισσότερο εΐτανε πως τόν ζητηγορούσαν ότι σκότωσε τό Ζάν Γουαρμόν, τόν πιο αγαπημένο του φίλο. Μά, πως εΐτανε δυνατό αυτό : Καί μόνο που τό έβραζε με τό νου του αισθανότανε τής τοίχες τής κεφαλής του νά σηκώνωνται όρθιες άπ' τή φριχή.

- Ήθά μπορούσε τουλάχιστο νάλοδείξει, επί τέλους, στό Δικαστήριο τήν άδωότητά του : "Όταν, στην άρχή, τού πήρανε άνάκριση, δέν τόν πίστεψαν που τους ειπε ότι τά χρήματα τά βρήκε στό δρόμο. (Εΐκόλα βρισκονται διακόσιες χιλιάδες δραχμές στό δρόμο, τυλιγμένες μέσα σ' ένα κομμάτι χαρτί :) Καί ο Μάριος, άφού ήλπισε πρώτα στη θεία Δικαιοσύνη, ένοιωσε τώρα νά χάνει σιγά-σιγά τό θάρρος του καί είχε σχεδόν βέβαιη πρό ενός μηνός, τήν καταδικαστική άπόφαση.

Πρό ενός μηνός. Γιατί τελευταίως άρχιζε καί νά έλλίψει, όχι νά άποδειχθεί ή άδωότητά του μά νά τό σπάσει άπ' τή φυλακή.

Ο αδελφός του—βαλλήλος σέ κάποιον έμπορικό—κατόρθωσε νά πάρει ένα χαρτί δικηγόρου καί μιά άδεια άπ' τή διεύθυνση τών φυλακών νά έπιζου-νοινει έλευθερα με τόν υπόδικο.

Έρχότανε κάθε μέρα σχεδόν καί τόν έβλεπε. Τού πήγαινε ότι είχε άνάγκη. Τού έδινε παρηγοριά. Καί όταν κατάλαβε πως δέν ύπηρεζε έλλιδα νάθωσθεθεί ο αδελφός του, τού ειπε, εκείνος πρώτος, πως εΐταν άνάγκη νά δραλετεύσει με κάθε τρόπο. Ή ιδέα αυτή σφίμασε σιγά-σιγά στό κεφάλι καί τών δύο νέων. Έπινόσαν ένα σοφό σχέδια, μά κανένα δέν βρισκανε σίγουρο. "Ός που κατέληξαν σ' ένα, κοινότατο, εΐνε ή αλήθεια, μά που παρουσιάζε περισσότερες έλλειδες έπιτυχίας : ο Μάριος θά έβραζε τά ρούχα του αδελφού του, θά ξεγελούσε τό φύλακα που θά τόν νόμιζε γιά δικηγόρο καί θάφευγε άπ' τή φυλακή, ενώ ο αδελφός του θά υποκρινόταν στό θάλαμο τόν άναίσθητο... "Υστερα θά έλεγε πως ο υπόδικος τού ειχε έπιτεθεί, τόν ειχε ζαλίσει μ' ένα όργανο καί, άφού τόν γήμνωσε, μπόρεσε νά περάσει άνευόχλητος άπ' τό κτίριο...

Ή ήμερα έκεινη εΐτανε κρίσιμη... Καί γι' αυτό ο Μάριος ανυπομονούσε καί άνησυχούσε όσο έβλεπε νά περνά ή ώρα χωρίς νά έρχεται ο αδελφός του.

Μά ήρθε. Χαιρέτησε με συγκατημένη έγκραδιότητα τόν υπόδικο, τού ζήτησε συγγνώμη έπειδή άργησε καί δικαιολογήθηκε λέγοντας πως εΐταν άπασχολημένος άρσιβώς με τή δική του υπόθεση. Ο φύλακας στεκότανε στην άνοιχτή πόρτα καί τους παρακολουθούσε με τά κλειδιά του...

"Αν οι δύο αδελφοί τού έφοργιαν τότε μιά ματιά κ' έβλεπαν με τί τρόπο τους κοιτάξε, θά πάγωνε τό αίμα στις φλέβες τους καί άσφαλώς θά παραιτούσανε τό σχέδιό τους περι άποδόσεως. Μά τώση εΐταν ή ταραχή τους που φοβόντανε νά δούνε κατάματα τό φύλακα—γιατί είχαν τή ιδέα πως θά τόν έζαναν έτσι νά μπει σέ ύποψία.

Εΐπανε δύο—τρία άσημαντά λόγια καί ύστερα ο ψευδοδικηγόρος παρεκάλεσε με προσποιητό χαμόγελο τό φύλακα νά τόν άφίσει μόνο με τόν πελάτη του.

Ο φύλακας έξετέλεσε τήν παραγγελία του. Έκλεισε τήν πόρτα, μά δέν άρχισε νά φέρνει βόλτες στό διάδρομο. Κόλλησε άμέσως τ' αυτό του στην κλειδαρότηλα καί άφουργαζότανε τί έλεγαν μέσα.

Άπό καιρό τώρα ειχε ύπαιπτουθεί πως ο δικηγόρος αυτός ειχε συνηνοηθεί με τόν υπόδικο νά τόν βοηθήσει νά δραλετεύσει. Δέν ήξερε τό συγγενικό βελμό τών δύο νέων—άλλά αυτό τού εΐταν άδιάφορο. Μιά μέρα, ενώ περνούσε μπρός άπ' τήν πόρτα τής φυλακής άριθ. 13 ειλε με άπ' τό μικρό στενογυρό παραθυράκι τους δύο άντρες άγαλιασμένους νά κλαίει. Άπό τότε παρακολουθούσε τή συνομιλία τους καί κατάλαβε άρρες μέσες τά σχέδιά τους, σέ

γενικές γραμμές βέβαια. Δέν ήξερε άκόμα ούτε τόν τρόπο ούτε καί τή μέρα τής άποδόσεως. Μά τότε, γιατί δέν ειδοποίησε τή διεύθυνση... Γιατί τόν ένανούισε γιά μιά στιγμή ή Έλλιδα μιάς γενναίας δωροδοκίας που θά τού επέτρεπε νά ζήσει στό μέλλον άνετα καί πλούσια...

- "Έλα τώρα, γιάσου γλήγορα, ειπε άξαφνα ο ψευδοδικηγόρος στό Μάριο. Δέν έχουμε καιρό γιά χάσιμο. Ή ώρα περνάει καί δέν πρέπει νά δώσουμε ύποψίας στό φύλακα...

Ο Μάριος έτορνε ολόκληρος. Δι' μπορούσε, άπ' τή συγκίνηση, νά βγάλει τό σακκάκι του. Ο αδελφός του άναγκάστηκε νά τόν βοηθήσει, μά...

- Πως καταδέχεται ο κύριος δικηγόρος καί άλλους τά καινούργια ρούχα του με τά παλιά ρούχα τού υπόδικου :— άνοσαν μιά φωνή πίσω τους.

Γυρνάνε τό κεφάλι καί βλέπουνε στην πόρτα τό φύλακα νά τους κοιτάζει ειρωνικά καί άπειλητικά μαζί.

- Κατάρα ! έβροχήθη ο Μάριος.

"Ός τότε έτορνε άπ' τό φρόνο του. Μάλις όμως ειλε τά σχέδια του νά άποτυχαίνουν, μόλις ειλε πως δέν τού έμενε πιά χαμιά έλλιδα σωτηρίας, έγινε σά λιοντάρι. Ο φύλακας κατάλαβε πως τά πράγματα εΐταν άσχημα κ' έβγαλε τήν ειρολόγηη του. Τίποτα όμως δέν μπορούσε νά σταματήσει τόν άπειλησιμένο Μάριο. Όρμησε καταπάνω του, άφρίζοντας, μουγκρίζοντας καί τόν άρπαξε άπ' τό λαιμό. Τή στιγμή έκεινη άκούστηκαν στό διάδρομο μαζουνά βήματα. Ο ψευδοδικηγόρος έφοξε μιά τελευταία δακρυσιμένη ματιά στους δύο άνδρες, που εΐταν άρπαχθεί ήδη καί ύστερα, πέρνοντας φουρα, πήδησε άπ' τό πανύψηλο παραθύρο τής φυλακής. Ο τρώμος ειχε δώσει αφεαύτιστα στό πόδι του.

Τά βήματα τά ειχε άκούσει καί ο Μάριος. Ο δόρυφος αυτός τού έδωσε ύπεργανθωπινες δυνάμεις. Αίγχιωσε με λύσσα τό χέρι τού φύλακα, τού πήρε τήν ειρολόγηη καί τού τήν κάρφωσε δύο φορές στην καρδιά, τρεις στό λαιμό στην κοιλιά, παντού...

Τά βήματα πλησιάζαν... Τράβηξε τό πτόμα, τόκρυψε κάτω άπ' τό χροβήβατι κ' έπεσε πάνω του, λαχανιασμένος. Τατιά του βουζιτανε.

Ο διευθυντής τών φυλακών μπήξε μέσα με δύο στρατιώτες.

- Περίεργο ! ειπε τί νά έγινε ο φύλακας καί δέν εινε στό διάδρομο... Άγαπητέ κ' υ ρ ι ε, εξακολούθησε άποτεινόμενος στό Μάριο, τά συγκατηρήμια μου. Πιάσαμε τόν ένοχο. Ή άδωότητά σας άπεδείχθη. Εΐστε πιά έλεύθερος !...

Ο Μάριος τόν κοιτάξε ζαλισμένος. Τά μάτια του έλαμψαν γιά μιά στιγμή. Καί ύστερα.

- Χά, χά, χά !... "Εγώ άθώος : Κάνετε λάθος !... Νά, τώρα σκότωσα τό φύλακα... Κοιτάχτε, νά καί τό πτόμα του κάτω άπ' τό χροβήβατι... "Ε, τώρα πιά μπορείτε νά με διακάτετε... Είμαι ένοχος... χά, χά, χά, τί άστείο !...

Ρολάν ΝτρεΪφους

Όρμησε καταπάνω του καί τόν άρπαξε άπ' τό λαιμό.

ΣΠΑΣΜΕΝΗ ΚΙΘΑΡΑ

"Ήταν μιά κιθάρα ποζγε οπάνει κ' όλα της τά τέλια ειχαν κοπή. Κ' ειχε βουβαθεί κ' ειχε σπασίσει χροΐες όπως τήν ειχαν κομμάσει, στη σοφίτα κάτω άπ' τή σκεπή.

Τό φθινόπωρο έβλαψε ή βροχή, πάνω της θιμμένη σιάνια—σάλια. Καί σ' οι νά χροβόναν μιά ψυχή κλάμα άόχιμα τότε τ' άπτηχει μέσα άπ' τής κιθάρας τήν κορμάλα.

Μάστις : Ζευγαριόπουν τά πουλιά ! Νεΐδωδα μπαίνει ένα ζευγάρι μέσα της, κ' επλέσανε φιλιά. Κ' άρχισε ερωσιώτικη λαλιά, στό έμμο άρραρισμένο της ζουράκι

Κ' ή παλιά κιθάρα ποζγε οπάνει κ' όλα της τά τέλια ειχαν κοπή. Ήταν σκεπτική κ' όλόκληρα σπασίσει ίλει στενορή φουρά—μήν τά ξεζάσει—τά δσα στον καιρό της ειχε πη.

Ν. Πετμεζάς